

Φυσικά και ονειρεύομαι

Φυσικά και ονειρεύομαι.

Ζεϊ κανείς μόνο μ' ένα ξερό μισθό;

Έγραψε πριν από πάρα πολλά χρόνια η Κική Δημουλά σε ένα από τα μη-ποιήματά της (ποίημα «Συνέντευξις» από την συλλογή *Η Εφηβεία της Λήθης*, 1994) σε μια ακόμη προσπάθειά της να συνομιλήσει με τον χαμένο της σύζυγο. «Φυσικά και ονειρεύομαι» ήταν και ο τίτλος της θεατρικής παραστάσεως που παρουσιάστηκε τον Μάιο του 2013 σε μια αυτοσχέδια σκηνή στον χώρο του υπόγειου πάρκιν του Ιδρύματος Κακογιάννη και θα επαναληφθεί 1-7 Σεπτεμβρίου 2013 στον ίδιο χώρο. Επτά νέοι ηθοποιοί υπό την σκηνοθετική καθοδήγηση της Πέμης Ζούνη προσπαθούν να ερμηνεύσουν θεατρικά (αντί να απαγγείλουν) διάφορα ποιητικά (αλλά μη-ποιήματα) λογοτεχνήματα της Κ. Δημουλά. Η

επιλογή των κειμένων είναι πολύ καλή διότι τα συγκεκριμένα πεζά «ποιήματα» περιγράφουν καταστάσεις που μπορούν να ερμηνευτούν θεατρικά. Η Κική Δημουλά, η ακαδημαϊκός που αρνείται –προς μεγάλη της τιμή– την λογοτεχνική της «αξία» είναι πολυγραφότατη. Γενικά θεωρείται ότι γράφει «ποίηση» στον λεγόμενο ελεύθερο στίχο αλλά στην πραγματικότητα έχει αναπτύξει ένα, τουλάχιστον για τα ελληνικά γράμματα, εντελώς νέο είδος λογοτεχνικής γραφής που θα ονομάζαμε πεζογραφικό στιχουργήμα ή στιχουργημένο μικρο-διήγημα αλλά με πολύ μεγάλη επιτυχία και από απόψεως τεχνικής αλλά και νοημάτων, συνοχής, ολοκληρώσεως ιδεών. Κάθε λοιπόν επιλεγέν για την παράσταση στιχουργήμα είναι και μια ολοκληρωμένη ιστορία.

Οι νέοι ηθοποιοί του «Φυσικά και ονειρεύομαι» προσπάθησαν να κάνουν ό,τι ήταν δυνατόν καλύτερο σε μια κορυφαία ερασιτεχνικού είδους παράσταση που μάλλον χαρακτηριζόταν από μεταπτώσεις ερμηνείας από μέρα σε μέρα, κάτι πολύ φυσικό για ένα νέο σύνολο. Ευελπιστούμε ότι η επανάληψη των παραστάσεων στην αρχή του Σεπτεμβρίου 2013 θα αναδείξει ένα πιο δεμένο και λιγότερο «τρακαρισμένο» σύνολο. Παρόλα αυτά οι νέοι προσπάθησαν να διαβάσουν λέξη προς λέξη και φράση προς φράση τα κείμενα και να δώσουν την δική τους θεατρική ερμηνεία, πράγμα που το επέτυχαν στον ύψιστο βαθμό ενός μη ολοκληρωμένου επαγγελματικά ηθοποιού αλλά χωρίς να φτάσουν και το κατώφλι της φυσικής ερμηνείας. Στην συγκεκριμένη δεύτερη παράσταση του περασμένου Μαΐου ξεχώρισαν λίγο περισσότερο από το σύνολο ο Δημήτρης Αθανασίου στο «Μεσάνυχτα» αλλά και γενικά ως θεατρική παρουσία αλλά επίσης και η Τζωρτζίνα Κώνστα στο «Εφτά εργάσιμες μελαγχολίες», που περιγράφει την ημέρα μια υπαλλήλου υπηρεσίας συμβολαίων (πιθανότατα της ίδιας της Δημουλά). Αντιθέτως στο κορυφαίο για την βραδιά κείμενο «Συνέντευξις»,

από όπου προέρχεται και ο τίτλος της παραστάσεως, η Τζ. Κώνστα δεν μπόρεσε να αποδώσει σε όλο του το δυναμικό εύρος το κείμενο, το οποίο από την μια μοιάζει πολύ απλό και από την άλλη εκφράζει χαρά, απογοήτευση και λύπη μαζί. Καλές ήταν και η Έφη Καπάνταη, η Μάρα Μοτάκη και η Ρένα Τσουρή στο «Ήμαρτον Θεέ μου που μεγάλωσα» αν και η δονήσεις του κειμένου δεν πέρασαν απολύτως στο κοινό. Γενικά, όλα τα παιδιά προσπάθησαν πάρα πολύ και ίσως η κριτική αυτή να είναι πολύ αυστηρή σε σχέση με το νεαρόν της ηλικίας τους και την εμπειρία τους ως ηθοποιών αλλά η αλήθεια είναι πάντα ο δρόμος που οδηγεί στην επιτυχία.

Το γεγονός ότι ορισμένα κείμενα δεν έγιναν κτήμα των νέων ηθοποιών μπορεί να βαρύνει και την σκηνοθετίδα Πέμη Ζούνη. Δεν είναι δικαιολογία ότι είχε να δουλέψει με νέους ηθοποιούς και λίγο χρόνο γιατί ο σκηνοθέτης Ίνγκμαρ Μπέρκμαν δημιούργησε αριστουργήματα με άγνωστους στο διεθνές στερέωμα ηθοποιούς. Έπρεπε να βάλει τους ηθοποιούς της στο κλίμα της εποχής που περιγράφει η Δημουλά, δηλαδή για παράδειγμα, στην φριχτά ρουτινιάρικη μέρα ενός δημοσίου υπαλλήλου της δεκαετίας του 1960 ή στην εικόνα της φράσης «γωνία Κοδριγκτώνος και Κυψέλης» (*Επί τα ίχνη*, 1963) για την ίδια εποχή ή όταν μιλάει για τους πολύ διαφορετικούς έρωτες γυναικών. Η εποχή που γράφτηκαν ορισμένα κείμενα τα χαρακτηρίζει απόλυτα και η μαγεία του κειμένου είναι ότι η Δημουλά με την πένα της την αποδίδει με απόλυτη πιστότητα και με το ανάλογο συναίσθημα.

Η Φρόσω Κορρού έκανε πολύ καλή δουλειά στα χορευτικά και γενικά στην κίνηση των ηθοποιών, τους έδωσε έναν άλλο αέρα που ανέβασε την παράσταση. Μερικές στιγμές έδωσε μια ανάλαφρη χροιά που σε ορισμένες σκηνές τόνισε σωστά το νόημα των κειμένων.

Η μουσική που επέλεξαν οι ηθοποιοί, ένα ποτ-πουρί διαφόρων στυλ μουσικών από διάφορες εποχές, δεν ήταν πάντα η πιο επιτυχημένη σε σχέση με τις εναλλαγές των κειμένων ή τα χορευτικά. Παρόλα αυτά ήταν ανεκτή και πολλές φορές η σωστότερη επιλογή κατά την διάρκεια της παραστάσεως.

Η αφίσα της παραστάσεως και η εικονογράφηση του προγράμματος ήταν εξαιρετική. Θα θέλαμε στο πρόγραμμα να αναφερόταν η σειρά παρουσιάσεως των «ποιημάτων».

Στοιχεία Παρακολουθήσεως της Παραστάσεως:

Τόπος: Αθήνα, Ίδρυμα Μιχάλης Κακογιάννης
Χρόνος: 20 Μαΐου 2013
Θέση: Σειρά Α', Θέση κέντρο

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΕΤΕ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ

http://www.mcf.gr/el/whats_on/1025/?ev=fisika_kai_oneireiomai_theatriki_parastasi_otan_epta_neoi_ithopoiou_sinomiloin_me_tin_poiisi_tis_kikis_dimoila

http://www.mcf.gr/el/calendar/?ev=fisika_kai_oneireiomai_zoini_dimoila_2

http://www.youtube.com/watch?v=m0EWvuU_I9A

<http://www.youtube.com/watch?v=aJcgbiWTf8g>

http://users.uoa.gr/~nektar/arts/tributes/kikh_dhmoyla/1994_h_efhbeia_ths_lh8hs.htm

http://users.uoa.gr/~nektar/arts/tributes/kikh_dhmoyla/various.htm

Δ. Ι. Λοΐζος